

LEDČICKÉ NOVINY

IV. ročník, Květen 2002

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané, máme tady jaro, pěkné dny a s nimi i mnoho práce před sebou. Čeká nás renovace školní kotelny, která bude přepojena na plyn a dokončení plynofikace obce, jejíž větší část, jak víte, je hotova. Na připojení teď čekají domy v postranních ulicích. Budeme pokračovat v údržbě a obnově zeleně, aby Ledčice byly stále krásnější a upravenější. Umístíme na nová staniště další lavičky a opět se pokusíme nahradit všechny odcizené odpadkové koše, které před nedávnem zmizely během jediné noci. Nepůjde o levnou záležitost, a tak znovu sáhneme hlouběji do společné „kapsy“. Čekají nás i mnohá řízení kolem kanalizace, dalšího důležitého a nákladného bodu obecního rozpočtu. Podrobnosti o jednotlivých krocích se dozvíte, jako vždy, na veřejných zasedání obecního zastupitelstva.

Přejeme si také stále udržet v co nejvyšší kvalitě školní hřiště. Zdá se, že bude nutné přistoupit k jeho regulovanému užívání. Už musely být odstraněny branky, se kterými někteří „hráči“ zacházeli tak neopatrně, až poškodili na několika místech plastový povrch hřiště. Děti, mládež, ale

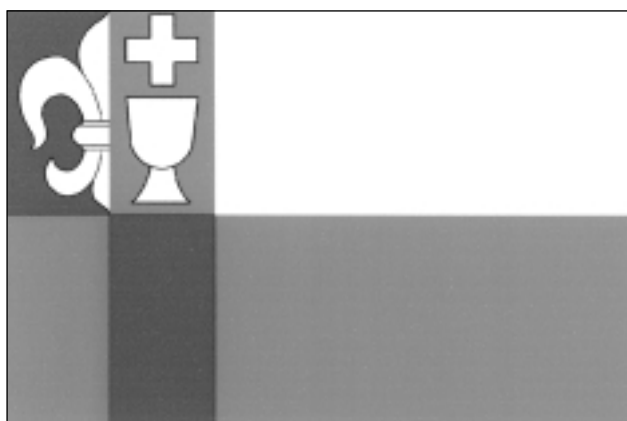
i mnozí dospělí si zkracují cestu lezením přes plot, takže je zprohýbán a oprýskán. Dochází také k neustálému znečišťování dětského pískoviště a přilehlých travnatých ploch cigaretovými nedopalky, pivními uzávěry a láhvemi, plasty, papíry a kdečím jiným. V poslední době je na hřišti nepořádek téměř denně. Proto apeluji na všechny, kteří na školní hřiště chodí, aby své chování a jednání přehodnotili. Mrzelo by nás, kdyby z výše uvedených důvodů muselo být hřiště pro veřejnost uzavřeno.

Máme radost z toho, že 14. května tohoto roku v Parlamentu ČR převezmeme listinu potvrzující právo naší obce používat vlastní erb a vlajku. Autorem výtvarného návrhu obou je heraldik Stanislav Kasík z Roudnice nad Labem.

Protože se blíží volby, OÚ nabízí prezentaci volebních programů všem ledčickým stranám, organizacím i nezávislým, na stránkách tohoto obecního zpravodaje.

Přeji vám příjemné a ničím nerušené dny.

Jiřina Michovská

Filipojakubská noc v Ledčicích

Snad každý člověk, který usedne k ohni, podlehe jeho kouzlu a vydrží dlouho mlčky sedět a dívat se do plamenů. Oheň hrál už dávného člověka, kterému dával žár pro přípravu pokrmů, teplo i bezpečí před dravou zvěří. Dokud neznal oheň, musel se bát o svůj život. Jistě jen náhodou začal pečovat o vzplanuvší dřevo, do kterého udeřil blesk. Velmi mnoho legend totiž hovoří o tom, že oheň přišel z nebe. I samotné toto slovo je v celé řadě jazyků podobné – agni, ogoň, egen... Naši slovanští předkové nazývali oheň „plamenem pravdozvěstev“. Živilí jej jalovcovým dřevem, které způsobuje zvláštní jiskření. V plamenech „četli“ svůj osud, vítali jím novorozeňata – nejstarší žena rodu podržela nad ohněm dítě a prosila nejvyššího boha Peruna, aby je chránil.

Oheň byl pro lidstvo velkým darem, proto je mu prokazována velká úcta. Sblíží lidi, podněcuje fantazii, je živlem, který velmi přitahuje. Kolem ohně se sedává v kruhu, neboť kruh je symbolem rovnosti. Každý se kdykoliv komukoliv může podívat do očí, chování každého je vidět celým shromážděním.

Noc ze 30. dubna na 1. květen, zvaná také Valpruzina, je známa jako noc čarodějnic. Již naši předkové, Keltové, slavili před prvními květnovými dny svátek Beltine. Vítali jím příchod teplejší poloviny roku. Poslední dubnovou noc

zapalovali veliké hranice, kolem kterých vodili svůj dobytek, tančili a zpívali, aby je magická moc plamenů ochránila před vším zlým. Samo slovo beltine znamená oheň a připomíná keltského boha Belena, patrona těchto očistných svátků. Jak slavili tuto noc Slované, jsme podrobně popsali v dubnových novinkách minulého roku. Dnes se zmíníme, jaký význam Filipojakubské noci připisují „okultní kruhy“. O této tajemné noci se prý shromažďovaly čarodějnice na kopcích a vrcholcích skal, zapalovaly tu ohně a oddávaly se hříšnému sabatu plnému rozkoši za „předsednictví“ samotného satana. Vtíraly si do těla čarodějnou mast, která jim umožňovala létání. Přesný „předpis“ na onen balzám jsme na tomto místě otiskli už loni, ale jak vidno, asi nemá tu správnou účinnost, protože se žádná ledčická „čarodějnice“ nad ohnivými plameny neprolétla. Nic to ovšem nemění na faktu, že se jich letos u zapálených hranic u Srbáku i na Ladech sešlo rekordní množství (včetně doprovodu opačného pohlaví). Zpívalo se, jedlo, pilo, hodovalo a povídalo téměř do rozednění. Možná také, že někde v lesíku ve Vinách rozkvetlo pohádkově tajemné zlaté kapradí, jež vykvetá přesně, když odbíjí půlnoc a že jeho kouzelná moc přinesla do naší vesnice více sounáležitosti a přátelství. Tak tomu alespoň příjemná nálada u hořících ohňů nasvědčovala.

Pozor, děti, soutěž

Protože k vesnici vždycky patřili koně – vzpomeňte jen na historické selské jízdy, nebo třeba neumětelského Šemíka – připravili jsme pro vás následující výtvarnou soutěž. Namalujte jakoukoliv technikou grošáka, vraníka a plaváka. Jak vypadají, to vám poradí třeba váš dědeček, nebo nějaká ta „chytrá kniha“. Na druhou stranu obrázku poznamenejte své jméno a číslo domu. Napište tam také, co pro koně znamenají následující pokyny :

HLJÉ, ČEHÝ, HOT, PRR, HŮJ

Slavnostní vyhlášení vítězů soutěže proběhne při Dětském dnu, 29. června. Obrázky tedy můžete odevzdávat do 28. června buď na OÚ nebo do základní školy. Věk malířů je omezen: od půl roku do 15 let. Přejeme vám, ať se vám daří. Čekají vás pěkné ceny. Výstava všech výtvarných prací opět proběhne v galerii „Na plotě“.

Jak se jmenujete?

Ze statistik Ministerstva vnitra vyplývá, že po Cechách a Moravě chodí nejvíce Jiříků a Marií. Jaká jména jsou nejpopulárnější v Ledčicích?

Mezi mužskými křestními jmény dominuje „celostátní“ Jiří. Těch u nás žije celkem 29. Josefů tu máme 22, Jaroslavů 20 a Václavů 19. Také Janů a Petřů není málo. Možná, že na časté použití některých jmen má vliv i hora Říp s kapličkou zasvěcenou svatému Jiří, nebo patrocinium ledčického chrámu svatého Václava. Prvenství o největší oblibu mezi ženskými jmény drží Jana. Těch v Ledčicích žije 18, Marií je tu 16 a Aniček 13. Špatně na tom nejsou ani Věry, Lenky, Evy, Hany či Ludmily a Kateřiny.

Ve vývoji příjmení se v minulosti uplatňovaly společenské rozdíly. „Příjmení“ vyšší společenské vrstvy byla odvozována od osobních jmen, znaků, erbů. Začínají se objevovat ve 14. století. Budoucí příjmení jsou častěji obvyklá až od století šestnáctého. Motivem vzniku venkovských „příjmení“ bylo většinou zaměstnání obyvatel. Teprve po třicetileté válce, v období sčítání lidu v letech 1651 až 1654, můžeme vysledovat více méně zažitá příjmení tehdejších obyvatel. První předpisy vyžadující důsledné užívání rodových jmen, tj. dědičných příjmení, vznikly u příležitosti zavedení matrik

v roce 1772 až 1779 a byly završeny patentem císaře Josefa II. z 1. 11. 1780. Tolerančním patentem byly povoleny i matriky pro nekatolíky. K lepší a přehlednější tehdejší evidenci osob přispělo také od roku 1771 povinné číslování domů. Matrika pro Ledčice byla v letech 1683 až 1789 vedena v Račiněvsi, pak v Černoučku. V současnosti Ledčice pří náležejí matričnímu úřadu ve Veltrusích.

Ne každá obec se může pochlubit, že v ní žijí pokračovatelé velmi starobylých rodů. Na katastrální mapě Ledčic z roku 1840 se objevují příjmení Srba, Titěra, Kříček, Plicka, Voves či Jansa, která se tu dochovala dodnes. Jsou dokladem věrnosti lidí k půdě a jejich lásky k tomuto krásnému místu naší vlasti. Dnešní příjmení ustáleně označují nositele, jsou dědičná po otci a v přechýlené podobě přecházejí na manželku a dcery. Od onoho výše uvedeného josefského patentu o závazném „hlavním jménu“ z 1. listopadu 1780, které měl každý poddaný povinnost používat, se tedy podepisujeme jménem a příjmením. V Čechách prý je nejvíce Nováků, Procházků, Novotných, Svobodů a Dvořáků. V naší obci vedou Doškoví – těch je tu celkem 21. Králů je u nás 17, Hančlových a Černých po 15, Uhrových 14, Bušilových 11, Justových a Plickových po 10.

Jubilea

**V květnu, červnu, červenci a v srpnu roku 2002 oslavili, nebo oslaví
svá významná životní jubilea zrozenci ve znameních
Blíženců, Raka, Lva a Panny:**

50 let Škabrahová Anna čp. 4
Klement Stanislav čp. 89
Černá Zdeňka čp. 222
Sirový Vladimír čp. 148
Fricová Dagmar čp. 160
Klementová Vladimíra čp. 89
Došek Václav čp. 129

55 let Fouček Miroslav čp. 232
Mládková Hana čp. 112

60 let Došková Věnceslava čp. 176
Vondráček František čp. 39
Hančl Zdeněk čp. 231
Jindřichová Anna čp. 61
Jindřich Pavel čp. 61

70 let Petráš Jiří čp. 220
Klatovský Zdeněk čp. 213

75 let Uher Josef čp. 147
Bušilová Růžena čp. 48

80 let Lipšová Marta čp. 164

82 let Králová Marta čp. 224

83 let Srbová Božena čp. 111

84 let Král Josef čp. 224
Došková Marta čp. 129

87 let Plicková Růžena čp. 135

89 let Plicková Anna čp. 90

90 let Šourková Rozálie čp. 17

**Blahopřejeme všem těmto našim spoluobčanům k jejich významným životním výročím
a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.**

Kulturní jaro v Ledčicích

Nejkrásnější část roku, kdy v přírodě všechno kvete a ožívá, s sebou přináší i touhu lidí po setkávání a zábavě. Jako každé jaro, i to letošní, nám přinese několik společenských akcí, kdy snad většina z nás opustí svit televizní obrazovky a vyrazí „mezi lidi“. Protože žít na vesnici, vůbec nemusí být nuda.

- V sobotu 11. 5. ve 14 hodin proběhne v místní škole tradiční vítání občánků. Školčata a žáci ZŠ připravili pásmo poezie pro šest nově narozených dětí: Tomáše Pokorného, Václava Klatovského, Leonu Staňkovou, Rostislava Zajáce, Lukáše Floriána a Veroniku Zikmundovou, kteří budou slavnostně přijati do řad ledčických občanů. Přejeme jim tímto co nejkrásnější a nejspokojenější dětství.
- Na tutéž sobotu 11. 5., ale od 15 hodin, jsou do kulturní místnosti školy zváni všichni ledčičtí důchodci na společné posezení „klubu seniorů“. Ze zkušenosti víme, jak živě se naši starší spoluobčané zajímají o dění v naší obci, že jim nic, co se zde odehrává, není lhostejné, ba že k Ledčicím mají často srdečnější vztah, než ti mladší. Věříme, že i tentokrát bude o čem hovořit, na co vzpomínat a co plánovat do budoucnosti. Čeká je také chvílka zprostředkované dechovky, káva, svařené vínečko i nějaká ta dobrota k zakousnutí.
- V neděli 12. 5. od 14 hodin vystoupí děti z mateřské i základní školy s krátkým pásmem básniček a písniček, kterým chtějí potěšit svoje maminky, babičky, tetičky, zkrátka všechny místní ženy. V ZŠ proběhnou oslavy Dne matek, na něž jste srdečně zváni.
- V sobotu 18. 5. od 15 hodin vyjde průvod tradičních Májů. Letos opět v režii ledčické mládeže. Jako každoročně budou všechny dívky, kterým stavení ozdobí májka, vyvedeny před dům na „taneček“. Večer od 20 hodin se pak uskuteční taneční zábava na hřišti u školy. Věříme, že počasí nás nezklame a že se všichni příjemně pobavíme.
- Ve středu 19. 6. v 15,45 hodin vyjede z ledčické návsi autobus směrem Praha, kulturní dům Barikádníků. Proběhne tu hudební vystoupení pěvecké dvojice Eva a Vašek známé z hospůdky u SURFU v Kotvrdovicích. Zájezd zprostředkoval náš rodák, Václav Voves, ředitel firmy MEVA v Roudnici nad Labem. Všichni, kteří máte o příjemně prožitý večer zájem, přihlaste se na OÚ.
- V sobotu 29. 6. od 14 hodin se na hřišti školy uskuteční každoroční oslavy Dne dětí plné soutěží, hudby a zábavy se všichni dobře pobavit, radostně zakončit školní rok a ve-sele vykročit do prázdninových a dovolenkových dnů.

POHLED DO HISTORIE

Paměti ledčických stavení

Ciprova – č. 1

V čísle prvním do roku 1825 sídlil rod Nováků. Poslední majitel, jménem Jiří, dům prodal Václavu Ciprovi z Cebuze číslo 92 za 4 tisíce zlatých. Rod Ciprů pocházel z čísla 13 v obci Trnová na Litoměřicku, kde žil již od 16. století. Na pravém pilíři vrat usedlosti číslo jedna v Ledčicích bývala zazděna pískovcová pamětní deska, na které se uvádělo, že „Jiří Novák Léta Páně 1784 č. 1 zbudoval“. Jelikož Václav Cipr měl dva syny, Františka a Václava, postavil v roce 1859 ještě jedno stavení, které dostalo číslo 113. Staršímu Františkovi předal č. 1, Václavu č. 113 a polnosti jim rozdělil na polovinu. V roce 1888 převzal hospodářství v č. 1 Josef Cipr, narozený roku 1862 a ten pak ho roku 1923 předal svému synovi, také Josefu, jenž se narodil v roce 1898. Jako výměnek si v Ledčicích koupil od Antonína Kunrta domek č. 62. Když 26. 10. 1945 zemřel, odkázal ho dcerám Marii a Růženě. Číslo 113 převzal po svém otci Václavu syn Antonín, narozený v roce 1869. Později (roku 1909) však hospodářství prodal statkáři Bohumilu Švehlovi z č. 42. Bylo to včetně 45 korců půdy za 40 tisíc korun i s povinností doživotního výměnku 365 korun, 25 kg cukru a pole o výměře 22 arů ročně. Antonín Cipr zemřel 19. 5. 1943, výměnku tedy užíval plných 34 let. Tehdy už číslo 113 bylo ve značně zuboženém stavu. Antonín měl jediného syna Josefa, narozeného v roce 1884, který se přičlenil do obce Okna na Litoměřicku. V letech 1943 až 1945 byl v koncentračním táboře v Bavorsku, odkud se vrátil se silně podlomeným zdravím, takže už 28. 12. 1945 zemřel.

Antonín Cipr měl bratra Václava, narozeného r. 1874. Ten v roce 1910 koupil v Ledčicích nové stavení č. 178. V listopadu 1917 byl na italské frontě těžce zraněn a 6. února 1918 zemřel v roudnické nemocnici. Dům po něm zdědil syn Josef, narozený roku 1906, který usedlost v roce 1949 prodal autodopravci, Václavu Fryčovi.

A dnes? Žádní Ciprovi už v Ledčicích nežijí. Číslo 1 – Ciprova – také neexistuje. Byla zbourána v roce 2001. Domek

č. 62 v současnosti patří obci, neboť jeho majitelka, paní Čermáková, dlužila Ledčicím velké finanční částky a o dům se nestarala. Číslo 113 po válce skončilo v sutinách. Číslo popisné převzal rodinný domek manželů Michovských. V čísle 178 žije ing. Jiří Vobořil s rodinou.

U Švehlů – č. 2

V čísle 2 býval od dávných dob rod Švecův. Od nich dům koupil František Červenka, který měl tři syny: František byl architektem, Antonín inženýrem a Josef sládkem. Žádný z nich nechtěl hospodařit, a tak usedlost převzala dcera Anna, která se 12. 2. 1863 provdala za Štěpána Pavlíčka z Kadlína č. 23. Měli šest synů. Nejstarší Stanislav (1864–1945) byl jakýmsi ředitelem v Jugoslávii. Rudolf (1865–1926) sedlačil a v roce 1896 se přičlenil do statku Basařových ve Bříze. Další syn, Josef (1868–1935), působil jako ředitel ústavu pro choromyslné v Bohnicích. Čtvrtý syn, Bedřich (1870–1940), se vyučil zlatníkem. V roce 1892 odjel do Ameriky, kde se také oženil a stal se vlastníkem výnosného obchodu. Je pochován v New Yorku. Další syn, Ladislav, byl řezník a v roce 1900 se přičlenil do hostince v Libkovicích. Poslední syn Jaroslav zahradičil. Anna a Štěpán Pavlíčkovi měli ještě dceru Annu (1870–1920), která se provdala za Bohumila Císaře, rolníka v Sazené. V roce 1909 číslo 2 prodal po smrti rodičů Rudolf Pavlíček Bohumilu Švehlovi (1868–1950), statkáři z čísla 42 v Ledčicích, za 39 tisíc korun. Ten pak v roce 1928 prodal tuto usedlost bez pozemků za 66 tisíc korun Josefu Satranovi ze Ctiněvsí. Majitelem čísla 2 je dnes jeho pravnuček, Jaroslav Švehla, narozený 22. 9. 1928.

Statek Srbova – č. 4

Dnes už neexistující statek číslo 4, původně prý snad tvrz, byl pravděpodobně nejstarším ledčickým stavením, v době poddanství dokonce osvobozeným od roboty. V bývalé sýpce statku byla zřízena první tajná evangelická modlitebna, do které se scházeli stoupenci tohoto vyznání z dalekého

okolí až do dob, kdy v Ledčicích bylo založeno evangelické sídlo (1782) a později i dobudován kostelík s farou (1791). Na sloupu, který stál uprostřed sýpky, byly vyřezány úryvky z evangelia. Jeho osud je velmi zajímavý, ba přímo symbolický. Prostor nad modlitebnou zapálil koncem 70. let jistý místní žhář, aby odvedl pozornost od dalších požárů (stodol Husákových, Čmedlových a Honolkových), které založil. Tehdy už byl statek ve velmi zchátralém stavu. Proto v listopadu roku 1971 došlo k demolici obytné budovy a chlévů. Vše bylo zbouráno a rozhrnuto směrem k rybníku Srbáku a ke studánce. Místní občané si rozebrali cihly, kámen, dřevo a tašky. Sloup z modlitebny ozdobený krásným písmem si z vůle tehdejšího Národního výboru nesměl nikdo ponechat. Skončil proto v rybníku Dundáku, kde se tou dobou zavázely břehy, aby vzniklo dost místa pro novostavbu prodejny JEDNOTA. Dnes v tomto prostoru stojí přístřešky pro popelnice!!

Usedlost č. 4 koupil počátkem 17. století František Srba z Debrna s manželkou Marií, rozenou Jelínkovou z Turska. Po nich převzal usedlost syn Václav Srba, pak jeho syn František, po něm opět potomek téhož jména, následoval další Václav se ženou Alžbětou, rozenou Plickovou. Jejich syn František narozený 29. 4. 1842 byl znám jako velký vlastenec a písmák. Zúčastnil se například v čele selské jízdy odvozu základního kamene z Řípu pro Národní divadlo v květnu roku 1868. Tehdy, jako 26 letý, napsal krásným úhledným písmem „svým potomkům“ procítěný dopis, jenž byl až do demolice statku v roce 1971 zazděn v pilíři vrat. Spolu s tímto dopisem tu byl nalezen dobový tisk a slavnostní řeč spisovatele Karla Sabiny, kterou pronesl při Svatojiřské pouti na Řípu a již si v roce 1983 zapůjčilo Národní divadlo v Praze, když pořádalo výstavu ke 100. výročí svého znovuočtení po rekonstrukci a dostavbě. Roku 1911 statek č. 4 převzal od svého otce Františka Jaroslav Srba (1882–1961) spolu se svou manželkou Boženou, rozenou Satranovou. „Pantáta Srbovic“, jak ho všichni ledčičtí s úctou titulovali, byl velmi veselým, oblíbeným a vzdělaným člověkem. Ovládal němčinu i latinu, jelikož chtěl po absolvování gymnázia studovat „na kněze“. Ale osud to zařídil jinak. Protože by statek zůstal bez hospodáře, musel zůstat doma a věnovat se zemědělství. Jeho „poznávacím znamením“, podle pamětníků, byl květ červeného bodláku, který nosil v klopě saka. „Pantáta Srbovic“ byl, kromě jiného, velmi dobrým vypravěčem. Rád vzpomínal na nejrůznější historické události a životní peripetie. Vždycky prý tvrdil, že pravý pramen Čepele je v jejich studánce, druhý pak v Pekle a ty se stékají u Mařenky. Říkal také, že u nich pramení ta nejlepší a nejzdravější voda v Ledčicích. Manželka Božena jej o dlouhý čas přežila. Byla posledním členem rodu, který v „Srbovně“ žil. Zemřela 8. dubna roku 1981 v čp. 181. Ze „Srbovny“, kromě jiných, pocházela i Kateřina Srbová, kterou si odtud roku 1812 jako patnáctiletou nevěstu odvedl do Mlčechvost Václav Kratochvíl, jeden z předků spisovatele Miloše Václava Kratochvíla. Z rodu Srbů z čísla 4 pochází další větve, které v Ledčicích vlastní, nebo vlastnily usedlosti čp. 30, 70, 111, 177, 187 a v roce 1914 nově vystavěný dům čp. 200. V místě obytných a hospodářských budov a přilehlého dvora bývalé „Srbovny“ dnes stojí rodinné domky pana Antonína Salače a bratří Miloslava a Ladislava Uhrových.

◀ *František Srba s manželkou Rozálií;
v pozadí Ciprovna č. 1*

Aktualitky

Co nového ve škole

V naší ledčické škole se pořád něco děje. Děti malovaly pohádkové jednorožce do výtvarné soutěže, kterou vyhlásil Český rozhlas 2 a Mladá fronta. V těchto dnech se dozvěděly výsledky dějepisné soutěže organizované Evropskou unií, do které zpracovávaly historické poznatky o naší vesnici – psaly o původu názvu Ledčic, zjišťovaly, co se dalo, o rodu Lobkowiczů, o památných místech, o významných ledčických rodácích... Vše doplnily doprovodnými ilustracemi. V silné konkurenci obstály. Získaly Cenu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Letos se škola opět, jako v minulých letech, zapojila do mezinárodní soutěže Matematický klokánek. Stejně zadání příkladů, které děti dostaly, řeší školáci na celém světě. Největší význam této akce tkví v tom, že se tu srovnávají matematické znalosti vrstevníků všech zúčastněných států.

Kromě toho se děti ve škole učí hezkému vztahu k přírodě, poznávají její bohatství, ale snaží se jí i pomáhat, jak mohou. Sbírají PET lahve pro jejich další recyklaci, už umí vyrobit vlastní ruční papír, udělaly si „ekologické panenky“, jimž při správné péči místo vlasů roste opravdová tráva. Svůj vztah k Zemi děti projevily při oslavách dne Země, kdy se každý ozdobil symbolickou zelenou „kravatou“ a pak všichni společně strávili příjemný půlden v přírodě. Viděli srnky, zajíce a šneky, rašící modřiny, kvetoucí stromy, sbírali přírodniny...

Také z výletu do Prahy, kde navštívily Lobkowiczský palác, vynikající výstavu „Tisíc let středu Evropy“ a planetárium, se děti vrátily plné dojmů a zajímavých zážitků. Teď je čeká ještě jeden vlastivědný výlet, oslavy Dne matek, kde vystoupí s krátkým kulturním programem, tradiční Den dětí a pak už jen: „hurá na prázdniny“.

Vyrobte si vlastní papír

V článku „Co nového ve škole“ jsme uvedli, že místní děti se ve škole učily vyrábět vlastní ruční papír. Zkuste to také. Skutečně nejde o nic těžkého a ještě budete mít radost z příjemné práce a velmi pěkného finálního výrobku. Stačí jen na velmi malé kousky natrhat novinový papír (chcete-li mít výsledek spíše bělejší, použijte filtrační papír, ubrousky apod.), na dva dny jej namočit do vody, posléze povařit, rozmixovat a nalít na řídkou tkaninu. Tu můžete napnout do rámečku, nebo jako ledčické děti, tkaninu podložit plstí či jinou silnější savou látkou, přebývající vodu vytlačit válečkem na nudle a nechat na řídké tkanině uschnout. Můžete (ale nemusíte) přidat tapetové lepidlo, vmáčknou to hmoty lisované kvítky a podobně. Druhý den už budete mít silnější aršík vlastnoručního papíru. Potěší vás určitě i to, že jste si jej vyrobili prakticky zadarmo, přičemž v obchodě byste vydali „hříšný“ peníz.

Určitě vás bude zajímat i nahlédnutí do historie tohoto tradičního čínského vynálezu. Roku 105 našeho letopočtu předložil Cai-Lun, ministr zemědělství, císaři Cho-timu první opravdový list papíru. Tajemství jeho výroby se podařilo sřežít plných 500 let, ale v 7. století se znalost výrobního procesu dostala do Koreje a Japonska. V 8. století si ji v Samarkandu osvojili Arabové. Až v 11. století se dostala do Evropy – na Pyrenejský poloostrov a později postupně na celý „starý kontinent“. V Čechách byl papír poprvé použit r. 1310 v kanceláři Starého města pražského při zřízení městské knihy. První papírna u nás byla založena r. 1370 v Chebu, později v cisterciáckém klášteře na Zbraslavi a v 16. století vznikla ve Velkých Losinách. Ta je funkční dodnes. Papír je v současnosti materiálem nejobyčejnějším z obyčejných, a přesto velmi potřebným a krásným.

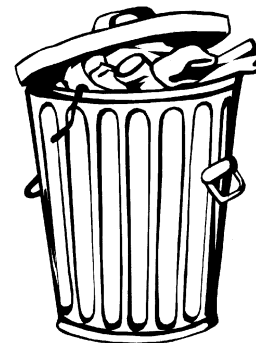

Dobrá zpráva ze svazku obcí Vltava

V dubnu minulého roku jsme v Ledčických novinkách otiskli obsáhlý článek o poslání, strategii a záměrech mikroregionu (nyní svazku obcí) Vltava, jehož je naše obec členem. Pan inženýr František Adamko nám poskytl materiál zaměřený především na jednu z největších aktivit osmi členských obcí – integrovaný projekt „výstavba domu s pečovatelskou službou“. Vy, kteří se pravidelně účastníte veřejných zasedání obecního zastupitelstva, jste o tomto záměru vcelku kvalitně informováni. Pan ing. Adamko píše: „Objekt bude dvoupodlažný s mansardovým zastřešením a vikýři prosvětlenými velkými okny. Celý dům bude zateplený, topení centrální, plynové. V přízemí bude recepce, kanceláře a byt správce. V suterénu prádelna, garáž, klubovna a herna. V objektu se počítá s jídelnou a kuchyní s kapacitou 200 porcí. Byty budou mít předsíňku, vestavěné skříně, vlastní WC, koupelnu, obytnou místnost s kuchyňským koutem a vybavení ve formě pračky, kuchyňské linky, dvouvařiče a ledničky. Celkem je navrženo 40 bytů, z toho 26 jednolůžkových, 6 dvoulůžkových a 8 pro nepohyblivé obyvatele. Budou tu i dva výtahy. Studie k bezbariérovému domu s pečovatelskou službou je k nahlédnutí na každém OÚ svazku obcí Vltava. Požadovaný objekt určený k rekonstrukci je již v majetku svazku obcí a nalézá se ve Vraňanech. Cenové náklady jsou odhadnuty na 40–50 miliónů korun. Zhruba 28 miliónů korun poskytne stát jako dotaci“.

Už pokvetou bezinky

Znáte rostlinu s tajemným názvem *Sambucus nigra*? Reč je o bezu černém, lidově zvaném bezinky, nebo také kosmatice. Indiáni a po nich dávný vědátor Albertus Magnus tvrdili, že je to rostlina čarodějná, jejíž kůra, je-li strouhána zdola nahoru, působí zvracení a při strouhání shora dolů naopak průjem. Tvrdilo se vždycky také, že do bezinek nikdy neuhodí blesk, odpuzují prý zlá kouzla, hady a hmyz. Křížek z bezového dřeva se dával do truhly mrtvým a bezovou hůlkou se brávala i správná míra na rakev. Podle křesťanské legendy se na bezu oběsil Jidáš a od té doby prý šíří kvetoucí rostlina nasládlou vůni připomínající rozklad mrtvol. Věřte, nevěřte. My dnes víme, že bezinky jsou vskutku léčivé. Jsou dokonce jedinci, kteří si pochutnají na jejich květech obalených a osmažených po vzoru vepřového řízku. Proti gustu žádný dišputát. Ovšem stále platí „před lípou smekni, před bezem klekni“. Protože málokterá rostlina pomáhá proti lidským neduhům tolik, jako právě bezinky. Vyzkoušejte si je, ať už jako lahodný likér, pikantní marmeládu, či víno zvláštní chuti a snad nám dáte za pravdu.

Opět o odpadech: Kam s ním?

K problematice komunálních odpadů se na stránkách Ledčických novinek vracíme celkem pravidelně. Je to stále diskutované téma, které má hluboký vztah nejen k naší současnosti, ale hlavně k časům budoucím. Protože jak se budeme starat dnes o své životní prostředí, v takovém budou žít naši potomci. A nechceme přece, aby nás proklínali. Podotkneme také, že snažší a lacinější je omezovat množství odpadu, než vzniklý odpad likvidovat. Nejpříjemnější metodou jak snížit komunální odpad, je jeho třídění.

1. Organické zbytky z domácností (slupky brambor, staré ovoce apod.) lze kompostovat.
2. Plasty, sklo a papír je nutno odkládat do označených kontejnerů nebo do sběrného dvora.
3. Kovy a textil lze uložit do sběrného dvora, nebo odevzdat do výkupu. Nejbližší jsou Sběrné suroviny v Roudnici: Žižkova ulice, Kratochvílova ulice, Tereziánská ulice.

4. Velkoobjemový odpad z domácností (nábytek, koberce, ledničky, televizory...) lze opět uložit do sběrného dvora. Odpad ze zeleně, vánoční stromky apod. odkládejte do velkoobjemového kontejneru umístěného také ve sběrném dvoře. Všechny věci je nutno předem řádně roztřídit, z pneumatik vyjmout kovové disky, oddělit nesourodé materiály a uložit je na určená místa.

Teprve po vytřídění všech výše uvedených složek vznikne tzv. zbytkový komunální odpad, který patří do popelnice. V letošním roce opět došlo ke zdražení poplatků za uložení každé tuny odpadu na regulovaných skládkách, ale podražily i firmy, které se zabývají odvozem nebezpečného odpadu, starých televizorů, ledniček apod. Z toho důvodu je žádoucí, aby se co nejvíce využívalo systému separace.

Zbytkového odpadu v popelnicích pak bude méně, náklady budou nižší, a tak může dojít i ke snížení místního poplatku za komunální odpad v příštích letech. Nezanedbatelnou skutečností je i fakt, že naše obec má uzavřenou smlouvu se společností EKO-KOM a. s., od které pak dostává finanční kompenzaci podle druhu a množství vytríděného odpadu. Tyto prostředky jsou účelově vázány na odpadové hospodářství. Z tohoto důvodu se obracíme na organizace a občany, kteří odevzdávají např. železo, papír, textil... do veřejných

sběren odpadových surovin mimo naši obec, aby laskavě předali lístky potvrzující množství a druh odevzdaného separovaného odpadu pracovním na OÚ. Tento odpad totiž bude započten do výše uvedeného ohodnocení firmou EKO-KOM a. s.

Z toho všeho vyplývá, že každý z nás svým přístupem a odpovědností k problematice odpadů může ovlivnit nejen čistotu a pořádek v obci, ale i eventuální výši místního poplatku.

Ledčice plní svoji povinnost

Zákon o svobodném přístupu k informacím platí už druhý rok, a tak OÚ v Ledčicích pilně pracuje na svých webových stránkách. Ty komukoliv umožní nahlédnutí, i když jsou zatím v období svého zrodu. Je to stejně významná záležitost, jako byla svého času první televize, nebo ještě dříve vynález knihtisku.

Protože byl březen vyhlášen Měsícem internetu, obeslaly pracovnice místního OÚ již podruhé všechny ledčické podnikatele s nabídkou bezplatného prezentování na webových stránkách Ledčic. Tato služba je opravdu velkorysá, neboť není levnou záležitostí. Určitě však přinese mnoho dobrého. Na celém světě se budou moci lidé, kteří „surfuji“ po internetu dozvědět, kde Ledčice leží, jaká je jejich historie i současné dění, kteří živnostníci tu podnikají a jaké služby nabízejí, co zajímavého tu čeká turisty, mohou si prohlédnout všechna čísla Ledčických novinek, začíst se do obecní kroniky, prostudovat hospodaření OÚ, zjistit čerstvé zprávy, vybrat si knížku v naší knihovně, prohlédnout fotografie kulturních památek atd. Bude k tomu stačit jediné: natukat na klávesnici počítače adresu

ledcice@post.cz

Úspěch ledčických fotbalistů

Všechny správné fanoušky „kulatého nesmyslu“ určitě potěší velký úspěch Sokolu Ledčice, hrajícího ve IV. třídě, skupině B, ve které se umístil na krásném druhém místě. V podzimním kole vyhrál osm zápasů, třikrát podlehl svým protivníkům, ale zato nastřílel nejvyšší počet gólů, úctyhodných 66! V této skupině hrají celky Jeviněvsi, Cítova, Veltrus, Neratovic, Lobkovic, Spomyšle, Zlosyně, Všetat, Sazené a Klů. Všem hráčům i vedení ledčického klubu patří veliký dík za vzornou reprezentaci obce. Věříme, že také v budoucnu nám všem připraví stejně dobré zprávy o svých sportovních úspěších.

Potěšitelná je skutečnost, že se konečně s fotbalem začíná i u těch nejmenších, kteří projeví nebývalý zájem. Prakticky všichni kluci z „mateřinky“, z místní školy a mnozí z těch, kteří už jezdí do roudnických devítiletěk, s nadšením přijali možnost trénovat a hrát za svou obec pod vedením pana Miroslava Müllera a jeho pomocníků, Jana Hillebranda a Jiřího Bušila. Přihlásilo se dokonce i několik dívek, jimž fotbal také učaroval. Nezbývá, než popřát ledčické omladině hodně úspěchů, dobrou mušku a co nejvíce gólů v soupeřově brance.

Poděkování

paní Rybové-Srbové z Prahy za milý dopis do Ledčických novinek (bude otištěn v příštím čísle); panu Müllerovi, J. Hillebrandovi a J. Bušilovi za vedení ledčického dětského fotbalového klubu; panu Kaňkovi za opětovnou opravu robotu ve školní jídelně; paní Nešporové a paní Sršňové za zbytky látek pro děti z mateřské školy; paní Verešové za Tapiko pro MŠ a za textilní zbytky pro ZŠ; pánům Derynkovi, Fafejtovi, Marešovi a Vobořilovi za úpravu dětského pískoviště; panu Šebestovi za zališťování nástěnných didaktických obrazů pro ZŠ; paní Verešové za umožnění exkurze na poštu dětem místní školy; paní Floriánové za papíry a fólie pro děti ze ZŠ; panu Vovsovi, řediteli MEVY Roudnice, za zprostředkování zájezdu do KD Barikádníků; panu ing. Adamkovi za příspěvek o aktivitách svazku obcí „Vltava“ do tohoto zpravodaje; panu Urbánkovi, chalupáři z Ústí nad Labem, za pohlednicovou soutěž CocaCola pro MŠ a ZŠ; mládeži a rodičům dětí za přípravu „čarodějnic“

Zprávičky

- Od 1. dubna sídlí pověřený Stavební úřad pro Ledčice na Městském úřadě v Kralupech n. Vlt., U Cukrovaru 1087.
- Publicita o Ledčicích byla, a stále zůstává, v tomto roce značná. Psalo, a píše se, o nás především v regionálním tisku (Deník Mělnicko, Týdeník Mělnicko), ale také v listech celostátních – MF Dnes, Květech, Učitelských novinách... V roce 2001/2002 to bylo 98 článků, které jsou všechny pečlivě archivovány a kdykoliv k nahlédnutí.
- S nabídkou stálé spolupráce se na nás obrátily redakce MF Dnes – její Středočeské přílohy a Týdeníku Mělnicka. Uvítají jakékoliv zprávy o životě lidí, organizací i spolků v Ledčicích stejně tak jako tento náš obecní zpravodaj. Máme z toho radost a samozřejmě se kontaktů nezříkáme.
- Z občanské iniciativy Vděčnost Praha jsme obdrželi děkovný dopis za zpracování dokumentace o II. světové válce a archivní fotografie.
- V pátek 14. 6. od 14 do 22 hodin a v sobotu 15. 6. od 8 do 14 hodin proběhnou v budově ledčické školy volby do Poslanecké sněmovny parlamentu ČR. Věříme, že účastí ve volbách projevíte svůj občanský přístup a dokážete tak, že životní prostor, na kterém vám záleží, nekončí vašimi domovními dveřmi. Nezapomeňte s sebou vzít platný občanský průkaz, pas, nebo volební průkaz. A ať máte zodpovědnou a šťastnou ruku.
- Spolek ŘIP chystá na 13. 7. oslavy 105. výročí svého založení. Podrobnosti k programu se dozvíte z plakátů a hlášení místního rozhlasu. Ale už dnes jste všichni srdečně zváni.
- Co nevidět vyjde kniha Miroslava Moravce ze Mšeného lázní o všech obcích Podřipska s jejich historickými pohlednicemi. Dozvíte se mnoho zajímavého nejen o Ledčicích, ale i o Řípu, Roudnici, Jevíněvsi, Černoučkou, Straškovu, Ctiněvsi... Publikace bude stát přibližně 180 Kč a už dnes si ji můžete objednat.
- Upozorňujeme rodiče, že se mnozí případy, kdy děti přebíhají dálnici. Prosíme, domluvte jim a upozorněte na možná nebezpečí.
- Od května budou popelnice vyváženy vždy ve čtvrtek sudého týdne.

Splňte si svá přání hned!

Postžiro
Poštovní spořitelny

Postžiro Poštovní spořitelny vám nabízí:

- Možnost přečerpání účtu až o 20 000 Kč
- Spotřebitelské úvěry až do 750 000 Kč
- Snadné vyřízení ve všech pobočkách Poštovní spořitelny a na vybraných poštách
- Obsluhu postžirového účtu pomocí služeb GSM banking a Homebanking

www.postovnisporitelna.cz

Infolinka 0800 161 162

Ludvík Lát – Na lečické faře (závěr)

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – výtiskla knihtiskárna A. Vimra

„Nepokradeš“

Ano, kradl jsem. I proti tomuto přikázání zhrěšila ruka má. A co nejhoršího, kradl jsem a nebyl za to potrestán. A to mě trápilo dlouhé měsíce, ba léta, a byla to muka strašná. Stále a stále se mi chtělo vyznat mamince svůj hřích a stále jsem to odkládal, neboť jsem se přece jen bál důkladného výprasku. Až jednou po létech, ale to již jsem odrostl krátkým kalhotkům, jsem všecko mamince pověděl. A skoro jsem byl zklamán, když se maminka mému darebáctví usmála. Snad proto, že to bylo o Štědrý večer, se na mě nehněvala a odpustila, jakoby se bylo nic zlého nestalo.

A stalo se toto: Tu první husu jsem oželel poměrně lehko, ale ta druhá, kterou jsme zařízli a upekli asi o týden později, mě velmi mrzela. Byla ještě tlustší, než ta první, a pak ta vůně, ó, ta vůně! To bylo nad mé síly, cítit tu líbeznou vůni v nose a také v ústech, slyšet, jak se škvařila na pekáči a jak to syčelo, když ji Aninka Betkovic, jedna ze služek, obracela a podlévala. A což teprv, když jsem ji uviděl, krásně do žlutohněda upečenou, a ta kůžička byla taková lákavá a svůdná, až se mi sliny v ústech sbíhaly. A tenkrát, když tu husu krájeli, a ona voněla až, až, jsem se rozhodl, že se nespokojím pouze s krví a kaldonem, ale že za svou práci, kterou jsem s husou měl, vezmu si odměnu svou sám: Neboť, zdaž nestojí psáno v Písmě, že hoden jest dělník mzdy své?

Že jsem byl potrestán při první huse, to jsem ještě jakž takž uznal. Ale abych i z druhé husy neměl dostat nic kromě krve a drobečků, ne, s tím jsem naprosto nemohl souhlasit.

Věděl jsem, že u přísného otce nic nepomohou přímlyvy a prosby maminičky a maminka že mi bez otcova povolení také nic nedá potají, neboť nikdy nic nečinila bez tatínkova souhlasu a vědomí.

Odhodlal jsem se tedy k zločinu a to ne jednomu a sice ku lsti a krádeži. Neprovedl jsem svůj úmysl hned, ale čekal jsem několik dnů a uskutečnil jej takto. Maminka vždycky, kdykoli jsme měli husu krájela prsíčka na pěkné řízky, kladla je do železného, emailovaného rendlíku a zalévala horkým husím sádlem. Tak se pečeně nezkažila nikdy a udržela se hodně dlouho, třeba několik neděl, jakoby to byla conserva.

Když někdy přišli neočekávaně vzácní hosté, které maminka chtěla narychlo pohostit večeří a když zrovna nic lepšího neměla, ohřála rendlík, sádlo se rozpustilo a husí hrud', vyňatá ze sádla, chutnala hladovým hostům tak, jako čerstvá pečeně. Tohoto maminička zvyku jsem použil, abych spáchal svůj hřích.

Byl jsem vždy horlivým čtenářem a tak se nejednou stávalo, že všichni odešli na procházku, i služky, a mě nechali samotného hlídat dům a číst dle libosti.

A tak zůstal jsem jednou sám a sám v celé faře a provedl svůj čin. Vzal jsem lihovařič, postavil naň rendlík s konservovanými prsíčky, ohřál a nabral na vidličku pěkné dva kousky, jež jsem ihned snědl. Rendlík jsem potom zase dal do špižírny. Sádlo, jimž byly ostatní kusy pečeně zality zase vychladlo a ztuhlo tak, že nebylo ani nejmenší stopy po mém zločinu.

Ale velkého požitku jsem ze svého skutku neměl. Ba ta pečeně mi ani příliš nechutnala, třebaže se říká o kradeném ovoci, že nejlépe chutná. Ne, nepochutnal jsem si na té huse a litoval jsem hned, jakmile jsem ji snědl, co jsem to provedl. Nejrady bych se byl mamince ke všemu přiznal, ale výprasku otcova jsem se přece jen příliš bál, a tak jsem mlčel. Mlčel jsem skoro dvě dlouhá léta a stále nosil v sobě zlé svědomí, což mě tížilo velice a bralo mi radost ze života.

Teprve po létech zbavil jsem se svých muk, a řekl mamince o svém lotrovství. A byl jsem téměř zklamán, když se mi nedostalo jiného trestu, než maminičina napomenutí.

Husa mi od té doby valně nechutnala. Teprve po létech, když už ze mne byl zcela dospělý muž, začal jsem ji s chutí jíst.

Zástěrka

Také k vůli zástěrce dopustil jsem se jednou úskoku, který však byl ihned prozrazen a ztrestán. Stalo se to takto: Maminka přijela odkudsi z ciziny, tuším ze Švýcarska a vypravovala, co tam viděla.

Velice se jí zalíbilo zejména, že tam hoši při hrách, ba i do školy, nosili zástěrky, aby se neumazali. I pořídila nám také takové a že je musíme nosit. Nám se to ovšem nezamlouvalo, neboť žádný hoch v celé vsi zástěrky nenosil, a proto se nám všichni posmívali. A tak se nám nechtělo ani na náves, ale raději jsme si hráli doma, kde nás nikdo neviděl. Ještě že se za nás přimluvil pan učitel, abychom nemusili nosit zástěrky do školy, že prý to nedělá dobrotu. Maminka panu učitelovi ovšem vyhověla, ale při hrách jsme nenáviděnou zástěrku nosit musili.

Jednou při večeři dostal tatínek chuť na pivo. Pil pivo a jenom zřídka a když, tedy jsme mu je přinášeli z hostince „U Satranů“. A tak i tentokrát nás tatínek vyzval, abychom mu

doskočili pro pivo. Ale Bohoušek, že nepůjde. Že prý si venku před farou hrají děvčata i hoši a že by se mu zase smáli. Tatínek však chtěl, abychom šli přece a sliboval, že nám dá každému „čtyrák“, půjdeme-li v zástěrkách. Já nejdříve nechťel, právě tak jako Bohoušek, ale po tomto tatínkově slibu jsem si to přece rozmyslil a že tedy půjdu. Bohoušek, že nepůjde ani za čtyrák, že ten posměch za to nestojí. Já však vzal džbán a už jsem běžel. Jenomže u vrat jsem se zastavil a začal se lekat. Má odvaha jakoby byla dočista zmizela. A už jsem si představoval, jaký to bude smích, až mě děti uhlídají, a jak i zítra ve škole se mi budou posmívat, že snad bych přece jen nejlépe udělal, kdybych se vrátil do světnice a přidal se k Bohouškovi. Ale co by tomu řekl tatínek? A maminka? A také Bohoušek by se mi vysmál. Tu mi hlavou projela spásná myšlénka a hned jsem ji uskutečnil. Bleskurychle jsem strhl s krku zástěrku, schumlal ji a odhodil do kouta průjezda, aby ji tam nikdo nezahlédl. Bez zástěrky pak jsem pelášil k Satranovům. Ale stala se věc, která mi všechny mé výpočty zhatila. U Satranů bylo mnoho lidí a já musil hezkou chvíli čekat, než mi nalili. A tak se šel tatínek podívat k oknu, co to, že tak dlouho nejdu. I zahlédl mě právě, když jsem vycházel od Satranů a krácel přes silnici domů. Vstoupil jsem do průjezdu, oblékl tam prožluklou zástěrku a šel do světnice, jakoby nic. Ale tatínek na mě uhodil s přísným pohledem, kde jsem měl zástěrku, když jsem byl u Satranů. Dovtípl jsem se ihned, že se tatínek nějak o mém podvodu dozvěděl, a tak jsem se beze všeho přiznal, jak a co. Toť se ví, čtyráku jsem nedostal, ale musil za trest opsat desetkrát: „Podvod a klam zradí se sám.“ Dobře mi tak, proč jsem chtěl šidit.

Bratranec Ladislav

Měl jsem sice mnoho bratranců a sestřenic, ale ze všech nejraději jsem měl nejstaršího z nich Ladislava Procházku. S těmi druhými to jaksi nešlo, ba někteří a některé mi způsobili veliké hoře. Jeden z tatínkovy strany, mě dokonce okradl o drahocennou sbírku starých známek, které by dnes měly ohromnou cenu. Bylyť to známky všech možných států evropských i amerických z dob, kdy byly známky zavedeny. I s jinými měl jsem mnoho zklamání a muk. S některými pak jsem se prostě nijak nemohl sblížit, snad také vlastní vinou, protože jsem byl někdy notný podivín, zejména po smrti bratrově, která mě zrovna zdrtila a ve mně způsobila strašnou změnu. Ostatně já sám byl prý také už jako mrtev a ležel bez citu téměř čtvrt hodiny a teprve potom se prý u mně objevily známky života. I míval jsem leckdy hrůzné myšlénky, že do tohoto života již vlastně nepatřím a že jsem měl být ponechán v mrákotách smrti. Tyto hrozné myšlénky jakoby mi byl vnukoval sám ďábel. Také Rozárka mi nejed-

nou říkala, proč jsem raději nezemřel já místo Bohouška. A tak mysl má nejednou byla zkalena žalem a rozteskněna k smrti, takže jsem se asi někdy do společnosti jiných dětí, veselých a šťastných, nehodil.

Ale tento Ladislav, jenž se stal později evangelickým farárem, byl člověk zrovna svatý, jakých je ve světě velmi, velmi málo. Nepozoroval jsem u něho nikdy žádného sobectví a žádné zlosti. Ladislav byl takový dobrák, že se nikdy nehněval a nemrzal. Při tom pak byl stále v radostné, dobré náladě a nikdy mě ani dost málo nezarmoutil. Vždycky měl nějaký veselý nápad nebo vtip, kterým vnesl radost i v moje chmury a mráky.

Strýček Procházka z jakýchsi důvodů dal Ladislava na německé gymnasium a on, ubožák, s němčinou měl potíže nemalé. Proto jeho úspěchy byly někdy bídné a on nejednu třídu opakoval. U nás o prázdninách vždycky okřával a zotavoval se po trampotách svého němčourského, jak říkával, gymnasia. Byl výborný plavec a lehce přeplaval Labe v Roudnici čtyřikrát, a to bez oddechu. Také rybářem byl výborným. Však zůstal u nás po něm rybářský prut, jež jeho tatínek dostal od anglického hraběte Vratislava z Mitrovic, potomka českých pánů z Mitrovic. Tento prut nás velice zajímal, neboť byl v oněch dobách velikou vzácností. Byl pravý anglický a strašně dlouhý, tuším pětidílný. Co dar hraběci ovšem nás zajímal ještě víc. Návštěvy, Ladislavovy byly něčím, co se s ostatními návštěvami nedá ani srovnat, proto se o nich také zmiňuji zvlášť. Jednou jsem ležel nemocen a tu přišel milý bratranek. Svými žerty a vtipy rozveselil mě tak, že jsem druhý den ráno vstal úplně zdrav. Ladislav byl také výborný turista, který i ve mně probudil smysl pro krásy přírody. S ním putoval jsem poprvé ve svém životě na Říp, s ním uviděl Labe v Roudnici a v Litoměřicích, s ním podnikl mnoho výletů, jež ze mně udělaly turistu. On mě také naučil v přírodě hledat zapomenutí bolů a strasti duševních. A když studoval ve Švýcarsku a v Anglii, posílal dopisy líčící krásy oněch krajů. V cizině měli ho velice rádi. Ve Švýcarech stačilo mi jednou zmínit se oněm co o bratranci, abych byl přijat s otevřenou náručí. Šířil tak známost o českém národě a reprezentoval jej skvěle. Chudák, těžce a dlouho byl nemocen, když se stal farářem. Snad mu i ten plavecký sport, jež někdy přeháněl, uškodil. Měl choré srdce, on, který ve vodě byl jako ryba a vydržel v ní dlouhé hodiny. Byl to upřímně a hluboce zbožný křesťan. Snášeli jsme se však spolu dobře i tenkrát, když mé bohoslovecké názory se hodně lišily. Stále byl mně laskavým, dobrým, milým přítelem a záře svatosti jakoby plála kol jeho hlavy, kdykoli se vynoří ve vzpomínkách před mým zrakem duchovním.

V příštím čísle se dočtete pár informací o autorovi knihy.